

ДИРЕКТИВИ

ДИРЕКТИВА (ЕС) 2018/1673 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА

от 23 октомври 2018 година

за борба с изпирането на пари по наказателноправен ред

ЕВРОПЕЙСКИЯТ ПАРЛАМЕНТ И СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взеха предвид Договора за функционирането на Европейския съюз, и по-специално член 83, параграф 1 от него,

като взеха предвид предложението на Европейската комисия,

след предаване на проекта на законодателния акт на националните парламенти,

в съответствие с обикновената законодателна процедура ⁽¹⁾,

като имат предвид, че:

- (1) Изпирането на пари и свързаните с него финансиране на тероризма и организирана престъпност продължават да бъдат значителни проблеми на равнището на Съюза, което се отразява неблагоприятно на целостта, стабилността и репутацията на финансовия сектор и застрашава вътрешния пазар и вътрешната сигурност на Съюза. За преодоляване на тези проблеми и за допълване и укрепване на прилагането на Директива (ЕС) 2015/849 на Европейския парламент и на Съвета ⁽²⁾ целта на настоящата директива е да противодейства по наказателноправен ред на изпирането на пари, като предоставя възможност за по-ефикасно и по-бързо трансгранично сътрудничество между компетентните органи.
- (2) Мерките, приети единствено на национално равнище или дори на равнището на Съюза, без да се вземат предвид международната координация и сътрудничество, биха имали много ограничено въздействие. Ето защо мерките за противодействие на изпирането на пари, приети от Съюза, следва да бъдат съвместими с останалите действия, предприети в рамките на международни форуми, и поне също толкова строги.
- (3) Действията на Съюза следва да продължат да вземат под специално внимание препоръките на Групата за финансови действия срещу изпирането на пари (FATF) и на инструментите на други международни организации и органи, действащи в областта на противодействието на изпирането на пари и финансирането на тероризма. Относителните правни актове на Съюза следва, когато е уместно, да бъдат допълнително съгласувани с Международните стандарти за противодействие на изпирането на пари и финансирането на тероризма и разпространението на оръжия за масово унищожение, приети от FATF през февруари 2012 г. („ревизираните препоръки на FATF“). Като страна по Конвенцията на Съвета на Европа относно изпиране, издирване, изземване и конфискация на облагите от престъпление и относно финансирането на тероризма, Съюзът следва да транспонира изискванията на тази конвенция в своя правен ред.
- (4) С Рамково решение 2001/500/ПВР на Съвета ⁽³⁾ се определят изискванията относно криминализирането на изпирането на пари. Посоченото рамково решение обаче не е достатъчно всеобхватно и настоящото криминализиране на изпирането на пари не е достатъчно последователно, за да противодейства ефективно на изпирането на пари в целия Съюз и води до пропуски в правоприлагането и до пречки пред сътрудничеството между компетентните органи в различните държави членки.

⁽¹⁾ Позиция на Европейския парламент от 12 септември 2018 г. (все още непубликувана в Официален вестник) и решение на Съвета от 11 октомври 2018 г.

⁽²⁾ Директива (ЕС) 2015/849 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2015 г. за предотвратяване използването на финансовата система за целите на изпирането на пари и финансирането на тероризма, за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 2005/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и на Директива 2006/70/ЕО на Комисията (ОВ L 141, 5.6.2015 г., стр. 73).

⁽³⁾ Рамково решение 2001/500/ПВР на Съвета от 26 юни 2001 г. относно прането на пари, идентифицирането, проследяването, замразяването, изземването и конфискацията на средствата и приходите от престъпна дейност (ОВ L 182, 5.7.2001 г., стр. 1).

- (5) Определянето на престъпните дейности, които представляват предикатни престъпления спрямо изпирането на пари, следва да бъде достатъчно уеднаквено във всички държави членки. Държавите членки следва да гарантират, че всички престъпления, които се наказват с лишаване от свобода, съгласно посоченото в настоящата директива, се считат за предикатни престъпления спрямо изпирането на пари. Освен това, доколкото това не е вече постигнато с прилагането на тези прагове на наказанията, държавите членки следва да включат определен кръг от престъпления в рамките на всяка от категориите престъпления, изброени в настоящата директива. В този случай държавите членки следва да могат да решат по какъв начин да определят кръга от престъпления в рамките на всяка категория. Когато определена категория престъпления, като например тероризмът или престъпленията против околната среда, включва престъпления, определени в правните актове на Съюза, настоящата директива следва да се позовава на тези правни актове. Държавите членки следва обаче да разглеждат всяко престъпление, определено в тези правни актове, като съставляващо предикатно престъпление спрямо изпирането на пари. Всеки вид криминализирано съгласно националното право наказуемо участие в извършването на предикатно престъпление също следва да се разглежда като престъпна дейност за целите на настоящата директива. В случаите, когато правото на Съюза позволява на държавите членки да предвидят санкции, различни от наказателноправните санкции, настоящата директива следва да не задължава държавите членки да определят престъпленията в тези случаи като предикатни престъпления за целите на настоящата директива.
- (6) Използването на виртуални валути предполага нови рискове и предизвикателства от гледна точка на борбата с изпирането на пари. Държавите членки следва да гарантират, че по отношение на тези рискове се предприемат подходящи действия.
- (7) Предвид въздействието върху публичната сфера и върху почтеността на публичните институции на престъпленията по изпиране на пари, когато са извършени от лица, заемаша публична длъжност, държавите членки следва да могат да предвидят по-строги наказания за лица, заемаша публична длъжност, в националната си уредба и в съответствие със своите правни традиции.
- (8) Данъчните престъпления, свързани с преки и непреки данъци, следва да бъдат обхванати от определението на престъпна дейност в съответствие с ревизираните препоръки на FATF. Определенията на данъчните престъпления в националното право би могло да се различават, като се има предвид, че има различия между отделните държави членки по отношение на това кои данъчни престъпления могат да представляват престъпна дейност, наказуема със санкциите, посочени в настоящата директива. Въпреки това с настоящата директива не се цели хармонизиране на определенията на данъчни престъпления в националното право.
- (9) В рамките на наказателните производства относно изпирането на пари, държавите членки следва взаимно да си предоставят възможно най-всеобхватна помощ и да гарантират, че информацията се обменя ефективно и едновременно в съответствие с националното право и действащата правна уредба на Съюза. Различията между определенията за предикатни престъпления в националното право не следва да възпрепятстват международното сътрудничество по наказателни производства относно изпиране на пари. Следва да се активизира сътрудничеството с трети държави, по-специално чрез насърчаване и подкрепа за създаването на ефективни мерки и механизми за противодействие на изпирането на пари и чрез осигуряване на по-добро международно сътрудничество в тази област.
- (10) Настоящата директива не се прилага за изпирането на пари по отношение на имуществото, придобито от престъпления, засягащи финансовите интереси на Съюза, които са предмет на специални правила, установени в Директива (ЕС) 2017/1371 на Европейския парламент и на Съвета⁽¹⁾. Това не засяга възможността държавите членки да транспонират настоящата директива и Директива (ЕС) 2017/1371 посредством единна и всеобхватна уредба на национално равнище. Съгласно член 325, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) държавите членки трябва да приемат същите мерки за борба с измамите, засягащи финансовите интереси на Съюза, каквито предприемат за борба с измамите, засягащи собствените им финансови интереси.
- (11) Държавите членки следва да гарантират, че определени видове дейности по изпиране на пари са наказуеми и когато са извършени от извършителя на престъпната дейност, от която е получено съответното имущество („самоизпиране“). В такива случаи, когато дейността по изпирането на пари не се ограничава до самото притежаване или използване на имущество, а включва също така прехвърляне, преобразуване, укриване или прикриване на имущество и води до допълнителни вреди извън вредите, които вече са причинени от престъпната дейност, например като се пуска в обращение полученото от престъпната дейност имущество и по този начин се прикрива незаконният му произход, тази дейност по изпиране на пари следва да бъде наказуема.

⁽¹⁾ Директива (ЕС) 2017/1371 на Европейския парламент и на Съвета от 5 юли 2017 г. относно борбата с измамите, засягащи финансовите интереси на Съюза, по наказателноправен ред (ОВ L 198, 28.7.2017 г., стр. 29).

- (12) За да може наказателноправните мерки да противодействат ефективно на изпирането на пари, следва да е възможно осъждане, без да е необходимо да се установява точно от коя престъпна дейност е придобито имуществото или да е налице предходно или едновременно осъждане за тази престъпна дейност, като същевременно се вземат предвид всички относими обстоятелства и доказателства. Държавите членки следва да могат, в съответствие със своите национални правни системи, да гарантират това чрез средства, различни от законодателството. Освен това наказателното преследване на изпирането на пари не следва да се възпрепятства от факта, че престъпната дейност е осъществена в друга държава членка или в трета държава, при спазване на установените в настоящата директива условия.
- (13) Настоящата директива има за цел да криминализира изпирането на пари, когато е извършено умишлено и със знанието, че имуществото е придобито от престъпна дейност. В този контекст настоящата директива не следва да прави разграничение между случаи, при които имуществото е придобито пряко от престъпна дейност и случаи, при които то е придобито непряко от престъпна дейност, в съответствие с широкото определение за „облаги“, установено в Директива 2014/42/ЕС на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹⁾. Във всеки случай, когато се преценява дали имуществото е придобито от престъпна дейност и дали лицето е знаело това, следва да се вземат предвид специфичните обстоятелства по случая, като например обстоятелството, че стойността на имуществото е непропорционална на законните доходи на обвиняемия и че престъпната дейност и придобиването на имущество са станали в рамките на един и същ период. Умисълът и знанието могат да бъдат установени въз основа на обективни фактически обстоятелства. Тъй като настоящата директива предвижда минимални правила относно определянето на престъпленията и на санкциите в областта на изпирането на пари, държавите членки са свободни да приемат или оставят в сила по-строги наказателни разпоредби в тази област. Държавите членки следва да могат например да предвидят разпоредби, съгласно които изпирането на пари, което е извършено при самонадеяност или в резултат от груба небрежност, представлява престъпление. Позоваванията в настоящата директива на изпирането на пари, извършено по непрепазливост, следва да са приложими за държавите членки, които криминализират това деяние.
- (14) С цел да се предотврати изпирането на пари в целия Съюз, държавите членки следва да гарантират, че то се наказва с лишаване от свобода с максимален срок от най-малко четири години. Това задължение не засяга индивидуализацията и налагането на наказанията и изпълнението на присъдите в съответствие с конкретните обстоятелства във всеки отделен случай. Държавите членки следва също така да предвидят допълнителни наказания или мерки, като например глоби, временно или постоянно лишаване от достъп до публично финансиране, включително до процедури за възлагане на обществени поръчки, безвъзмездно отпускане на средства и отдаване на концесии, временно лишаване от право на упражняване на търговска дейност или временна забрана за кандидатиране за избираема или обществена длъжност. Посоченото задължение не засяга правото на преценка на съдията или съда да реши дали да наложи допълнителни санкции или мерки, като вземе предвид всички обстоятелства по конкретното дело.
- (15) Въпреки че няма задължение за налагане на по-тежко наказание, държавите членки следва да гарантират, че при постановяването на присъдата на нарушителите съдията или съдът може да вземе предвид посочените в настоящата директива отегчавачи вината обстоятелства. Съдията или съдът запазва свободата си на преценка дали да наложи по-тежко наказание поради специфичните отегчавачи вината обстоятелства, като се вземат предвид всички факти по конкретното дело. Когато престъпленията, посочени в Рамково решение 2008/841/ПВР на Съвета ⁽²⁾ или престъпленията, извършени от физически лица, действащи в качеството на задължени субекти в изпълнение на професионалните си дейности, са наказуеми по националното право като самостоятелни престъпления и това може да доведе до по-строги наказания, държавите членки следва да не бъдат задължени да предвиждат отегчавачи вината обстоятелства.
- (16) Мерките за обезпечаване и конфискация на средства и облаги от престъпна дейност премахват финансовите стимули, които са двигател на престъпността. Директива 2014/42/ЕС установява минимални правила относно обезпечаването и конфискацията на средства и облаги от престъпна дейност в наказателноправната област. Посочената директива също така изисква Комисията да докладва на Европейския парламент и на Съвета относно нейното изпълнение и да направи подходящи предложения, ако това е необходимо. Държавите членки следва, като минимум, да гарантират обезпечаването и конфискацията на средствата и облагите от престъпна дейност във всички случаи, предвидени в Директива 2014/42/ЕС. Държавите членки следва също така активно да обмислят възможността за конфискация във всички случаи, по които не може да бъде образувано или приключено наказателно производство, включително в случаите, когато извършителят е починал. Както беше поискано от Европейския парламент и от Съвета в изявлението, придружаващо Директива 2014/42/ЕС, Комисията ще представи доклад, в който се анализират осъществимостта и възможните ползи от въвеждането на допълнителни общи правила за конфискация на имущество, придобито от дейности с престъпен характер, включително когато няма присъда срещу конкретно лице или лица за тези дейности. Посоченият анализ ще отчита различията между правните традиции и системи на държавите членки.

⁽¹⁾ Директива 2014/42/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 г. за обезпечаване и конфискация на средства и облаги от престъпна дейност в Европейския съюз (ОВ L 127, 29.4.2014 г., стр. 39).

⁽²⁾ Рамково решение 2008/841/ПВР на Съвета от 24 октомври 2008 г. относно борбата с организираната престъпност (ОВ L 300, 11.11.2008 г., стр. 42).

- (17) Предвид мобилността на извършителите на престъпления и на облагите, придобити чрез престъпна дейност, както и сложността на трансграничните разследвания, необходими за борбата с изпирането на пари, всички държави членки следва да установят своята компетентност, за да могат компетентните органи да разследват и преследват по съдебен ред такава дейност. Поради това държавите членки следва да гарантират, че тяхната компетентност обхваща и случаи, в които престъплението е извършено посредством информационни и комуникационни технологии от тяхната територия, независимо дали тези технологии са установени на тяхна територия или не.
- (18) Съгласно Рамково решение 2009/948/ПВР на Съвета ⁽¹⁾ и Решение 2002/187/ПВР на Съвета ⁽²⁾, компетентните органи на две или повече държави членки, провеждащи едновременно наказателни производства по отношение на същите факти и същото лице, трябва, със съдействието на Евроюст, да започнат преки консултации помежду си, по-специално за да гарантират, че всички престъпления, обхванати от настоящата директива, са обект на наказателно преследване.
- (19) За да се осигури успешното разследване и наказателно преследване на престъпленията по изпиране на пари, лицата, отговарящи за разследването или за наказателното преследване на тези престъпления, следва да разполагат с възможността да използват ефективни способности за разследване, като тези, които се използват в борбата с организираната престъпност или с други тежки престъпления. Поради това следва да се гарантира наличието на достатъчен персонал и целенасочено обучение, ресурси и модерен технологичен капацитет. Използването на тези способности, в съответствие с националното право, следва да е целенасочено и да е съобразено с принципа на пропорционалност и с естеството и тежестта на разследваните престъпления и следва да зачита правото на защита на личните данни.
- (20) Настоящата директива заменя някои разпоредби на Рамково решение 2001/500/ПВР по отношение на държавите членки, обвързани от настоящата директива.
- (21) Настоящата директива зачита принципите, признати в член 2 от Договора за Европейския съюз (ДЕС), зачита основните права и свободи и спазва принципите, признати по-конкретно от Хартата на основните права на Европейския съюз, включително тези, посочени в дялове II, III, V и VI от нея, които включват, наред с другото, правото на зачитане на личния и семейния живот и правото на защита на личните данни, принципите на законност и пропорционалност на престъплението и наказанието, които обхващат и изискването за точност, яснота и предвидимост в наказателното право, презумпцията за невинност, както и правото на заподозрените лица и на обвиняемите на достъп до адвокат, правото на лицата да не се самоуличават и правото на справедлив съдебен процес. Настоящата директива трябва да се прилага в съответствие с тези права и принципи, като се вземат предвид също Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, Международния пакт за граждански и политически права и другите задължения в областта на правата на човека съгласно международното право.
- (22) Доколкото целта на настоящата директива, а именно да предвиди ефективни, пропорционални и възпиращи наказателноправни санкции за изпирането на пари във всички държави членки, не може да бъде постигната в достатъчна степен от държавите членки, а поради обхвата и последиците на настоящата директива може да бъде по-добре постигната на равнището на Съюза, Съюзът може да приеме мерки в съответствие с принципа на субсидиарност, уреден в член 5 ДЕС. В съответствие с принципа на пропорционалност, уреден в същия член, настоящата директива не надхвърля необходимото за постигане на тази цел.
- (23) В съответствие с членове 1 и 2 от Протокол № 21 относно позицията на Обединеното кралство и Ирландия по отношение на пространството на свобода, сигурност и правосъдие, приложен към ДЕС и към ДФЕС и без да се засяга член 4 от посочения протокол, Обединеното кралство и Ирландия не участват в приемането на настоящата директива и не са обвързани от нея, нито от нейното прилагане.
- (24) В съответствие с членове 1 и 2 от Протокол № 22 относно позицията на Дания, приложен към ДЕС и към ДФЕС, Дания не участва в приемането на настоящата директива и не е обвързана от нея, нито от нейното прилагане. Рамково решение 2001/500/ПВР продължава да бъде обвързващо за Дания и да се прилага спрямо нея,

ПРИЕХА НАСТОЯЩАТА ДИРЕКТИВА:

Член 1

Предмет и обхват

1. С настоящата директива се установяват минимални правила относно определянето на престъпленията и на санкциите в областта на изпирането на пари.

⁽¹⁾ Рамково решение 2009/948/ПВР на Съвета от 30 ноември 2009 г. относно предотвратяване и уреждане на спорове за упражняване на компетентност при наказателни производства (ОВ L 328, 15.12.2009 г., стр. 42).

⁽²⁾ Решение 2002/187/ПВР на Съвета от 28 февруари 2002 г. за създаване на Евроюст с оглед засилване на борбата срещу сериозната престъпност (ОВ L 63, 6.3.2002 г., стр. 1).

2. Настоящата директива не се прилага за изпирането на пари относно имущество, придобито от престъпления, засягащи финансовите интереси на Съюза, което е предмет на специални правила, предвидени в Директива (ЕС) 2017/1371.

Член 2

Определения

За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

- 1) „престъпна дейност“ означава всяка форма на престъпно участие в извършването на всяко престъпление, което съгласно националното законодателство се наказва с лишаване от свобода или по отношение на което се прилага мярка, изискваща задържане за максимален срок повече от една година или — по отношение на държавите членки, в чиито правни системи има минимален праг на наказанията за престъпления — всяко престъпление, наказуемо с лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за минимален срок повече от шест месеца. Във всеки случай престъпленията в рамките на следните категории се считат за престъпна дейност:
 - а) участие в организирана престъпна група и рекет, включително всяко престъпление, посочено в Рамково решение 2008/841/ПВР на Съвета;
 - б) тероризъм, включително всяко престъпление, посочено в Директива (ЕС) 2017/541 на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹⁾;
 - в) трафик на хора и контрабанда на мигранти, включително всяко от престъпленията, посочени в Директива 2011/36/ЕС ⁽²⁾ и Рамково решение 2002/946/ПВР на Съвета ⁽³⁾;
 - г) сексуална експлоатация, включително всяко от престъпленията, посочени в Директива 2011/93/ЕС на Европейския парламент и на Съвета ⁽⁴⁾;
 - д) незаконен трафик на наркотични вещества и психотропни субстанции, включително всяко от престъпленията, посочени в Рамково решение 2004/757/ПВР на Съвета ⁽⁵⁾;
 - е) незаконен трафик на оръжия;
 - ж) незаконен трафик на откраднати и други стоки;
 - з) корупция, включително всяко от престъпленията, посочени в Конвенцията, за борба с корупцията, в която участват длъжностни лица на Европейските общности или длъжностни лица на държавите — членки на Европейския съюз ⁽⁶⁾, и в Рамково решение 2003/568/ПВР на Съвета ⁽⁷⁾;
 - и) измама, включително всяко от престъпленията, посочени в Рамково решение 2001/413/ПВР на Съвета ⁽⁸⁾;

⁽¹⁾ Директива (ЕС) 2017/541 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2017 г. относно борбата с тероризма и за замяна на Рамково решение 2002/475/ПВР на Съвета, и за изменение на Решение 2005/671/ПВР на Съвета (ОВ L 88, 31.3.2017 г., стр. 6).

⁽²⁾ Директива 2011/36/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2011 г. относно предотвратяването и борбата с трафика на хора и защитата на жертвите от него и за замяна на Рамково решение 2002/629/ПВР на Съвета (ОВ L 101, 15.4.2011 г., стр. 1).

⁽³⁾ Рамково решение 2002/946/ПВР на Съвета от 28 ноември 2002 г. за укрепване на наказателноправната рамка за предотвратяване на подпомагането на незаконното влизане, транзит и престой (ОВ L 328, 5.12.2002 г., стр. 1).

⁽⁴⁾ Директива 2011/93/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г. относно борбата със сексуалното насилие и със сексуалната експлоатация на деца, както и с детската порнография и за замяна на Рамково решение 2004/68/ПВР на Съвета (ОВ L 335, 17.12.2011 г., стр. 1).

⁽⁵⁾ Рамково решение 2004/757/ПВР на Съвета от 25 октомври 2004 г. за установяване на минималните разпоредби относно съставните елементи на наказуемите деяния и прилаганите наказания в областта на трафика на наркотици (ОВ L 335, 11.11.2004 г., стр. 8).

⁽⁶⁾ Акт на Съвета от 26 май 1997 г. за съставяне на основание член К.3, параграф 2, буква в) от Договора за Европейския съюз на Конвенция за борбата с корупцията, в която участват длъжностни лица на Европейските общности или длъжностни лица на държавите-членки на Европейския съюз (ОВ C 195, 25.6.1997 г., стр. 1).

⁽⁷⁾ Рамково решение 2003/568/ПВР на Съвета от 22 юли 2003 г. относно борбата с корупцията в частния сектор (ОВ L 192, 31.7.2003 г., стр. 54).

⁽⁸⁾ Рамково решение 2001/413/ПВР на Съвета от 28 май 2001 г. относно борбата с измамата и подправянето на платежни средства, различни от парите в брой (ОВ L 149, 2.6.2001 г., стр. 1).

- й) подправяне на парични знаци, включително всяко от престъпленията, посочени в Директива 2014/62/ЕС ⁽¹⁾;
 - к) подправяне и пиратство на изделия;
 - л) престъпления срещу околната среда, включително всяко от престъпленията, посочени в Директива 2008/99/ЕО на Европейския парламент и на Съвета ⁽²⁾ или в Директива 2009/123/ЕО на Европейския парламент и на Съвета ⁽³⁾;
 - м) убийство, тежка телесна повреда;
 - н) отвлечане, противозаконно лишаване от свобода и вземане на заложници;
 - о) грабеж или кражба;
 - п) контрабанда;
 - р) данъчни престъпления по отношение на преки и косвени данъци, както са установени в националното право;
 - с) изнудване,
 - т) подправяне на документи;
 - у) пиратство;
 - ф) злоупотреба с вътрешна информация и манипулиране на пазара, включително всяко от престъпленията, посочени в Директива 2014/57/ЕС на Европейския парламент и на Съвета ⁽⁴⁾;
 - х) киберпрестъпност, включително всяко от престъпленията, посочени в Директива 2013/40/ЕС на Европейския парламент и на Съвета ⁽⁵⁾;
- 2) „имущество“ означава всякакъв вид активи, изразяващи се във вещи или права, движими или недвижими, материални или нематериални, и правни документи или инструменти във всякаква форма, включително електронна или цифрова, доказващи правото на собственост или други права върху такива активи;
- 3) „юридическо лице“ означава образувание, което има правосубектност съгласно приложимото право, с изключение на държави или публични органи, които упражняват държавна власт, и на публични международни организации.

Член 3

Престъпления по изпиране на пари

1. Държавите членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че когато са извършени умишлено, следните деяния са наказуеми като престъпления:
- а) преобразуването или прехвърлянето на имуществото със знанието, че това имущество е придобито от престъпна дейност, за да бъде укрит или прикрит незаконният произход на имуществото или за да се подпомогне лице, което участва в извършването на такова действие, с цел да се избегнат правните последици от деянието на това лице;
 - б) укриването или прикриването на естеството, източника, местонахождението, разположението или движението на имущество, правата по отношение на това имущество или собствеността върху него със знанието, че това имущество е придобито от престъпна дейност;
 - в) придобиването, притежаването или използването на имущество със знанието в момента на получаване, че това имущество е придобито от престъпна дейност.
2. Държавите членки могат да предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че деянията, посочени в параграф 1, са наказуеми като престъпления, когато извършителят е подозирал или е трябвало да знае, че имуществото е придобито от престъпна дейност.

⁽¹⁾ Директива 2014/62/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 г. относно защитата по наказателноправен ред на еврото и на другите парични знаци срещу подправяне и за замяна на Рамково решение 2000/383/ПВР на Съвета (ОВ L 151, 21.5.2014 г., стр. 1).

⁽²⁾ Директива 2008/99/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19 ноември 2008 г. относно защитата на околната среда чрез наказателно право (ОВ L 328, 6.12.2008 г., стр. 28).

⁽³⁾ Директива 2009/123/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 21 октомври 2009 г. за изменение на Директива 2005/35/ЕО относно замърсяване от кораби и налагане на санкции при нарушения (ОВ L 280, 27.10.2009 г., стр. 52).

⁽⁴⁾ Директива 2014/57/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 16 април 2014 г. относно наказателноправните санкции за пазарна злоупотреба (Директива за пазарната злоупотреба) (ОВ L 173, 12.6.2014 г., стр. 179).

⁽⁵⁾ Директива 2013/40/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 12 август 2013 г. относно атаките срещу информационните системи и за замяна на Рамково решение 2005/222/ПВР на Съвета (ОВ L 218, 14.8.2013 г., стр. 8).

3. Държавите членки вземат необходимите мерки, за да гарантират, че:
- а) предходното или едновременното осъждане за престъпната дейност, от която е придобито имуществото, не е условие за осъждане за престъпленията, посочени в параграфи 1 и 2;
 - б) осъждане за посочените в параграфи 1 и 2 престъпления е възможно, когато е установено, че имуществото е било придобито от престъпна дейност, без да е необходимо да се установяват всички фактически елементи или всички обстоятелства, свързани с тази престъпна дейност, включително самоличността на извършителя;
 - в) посочените в параграфи 1 и 2 престъпления обхващат и имущество, придобито от дейност, извършена на територията на друга държава членка или на трета държава, когато деянието би представлявало престъпна дейност, ако е било извършено на тяхна територия.
4. В случая на параграф 3, буква в) от настоящия член държавите членки могат да въведат допълнително изискване съответното деяние да представлява престъпление съгласно националното право на другата държава членка или на третата държава, в която е извършено деянието, освен когато това деяние представлява едно от престъпленията, посочени в член 2, точка 1, букви от а) до д) и буква з) и съгласно определението в приложимото право на Съюза.
5. Държавите членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че деянията, посочени в параграф 1, букви а) и б), са наказуеми като престъпления, когато са извършени от лица, които са извършили или са участвали в престъпната дейност, от която е получено имуществото.

Член 4

Помагачество, подбuditелство и опит

Държавите членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че помагачеството, подбuditелството и опитът за извършване на престъпление, посочено в член 3, параграфи 1 и 5, са наказуеми като престъпления.

Член 5

Наказания за физически лица

1. Държавите членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че престъпленията, посочени в членове 3 и 4, се наказват с ефективни, пропорционални и възпиращи наказания.
2. Държавите членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че престъпленията, посочени в член 3, параграфи 1 и 5, се наказват с лишаване от свобода с максимален срок от най-малко четири години.
3. Също така, държавите членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че на физическите лица, които са извършили престъпленията, посочени в членове 3 и 4, се налагат допълнителни наказания или мерки, когато това е необходимо.

Член 6

Отгчаваци вината обстоятелства

1. Държавите членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че по отношение на престъпленията, посочени в член 3, параграфи 1 и 5 и член 4, следните обстоятелства се считат за отгчаваци вината обстоятелства:
 - а) престъплението е извършено в рамките на престъпна организация по смисъла на Рамково решение 2008/841/ПВР; или
 - б) извършителят е задължен субект по смисъла на член 2 от Директива (ЕС) 2015/849 и е извършил престъплението при упражняване на професионалната си дейност.
2. Държавите членки могат да предвидят, че по отношение на престъпленията, посочени в член 3, параграфи 1 и 5 и член 4, следните обстоятелства се считат за отгчаваци вината обстоятелства:
 - а) имуществото, предмет на изпиране е със значителна стойност; или
 - б) имуществото, предмет на изпиране, е придобито чрез едно от престъпленията, посочени в член 2, точка 1, букви от а) до д) и з).

Член 7

Отговорност на юридическите лица

1. Държавите членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че юридическите лица могат да бъдат поведени под отговорност за всяко от престъпленията, посочени в член 3, параграфи 1 и 5 и член 4, извършени в тяхна полза от лице, което действа самостоятелно или като член на орган на юридическото лице и което заема ръководна длъжност в това юридическо лице, въз основа на някое от следните:
 - а) пълномощие да представлява юридическото лице;

- б) правомощие да взема решения от името на юридическото лице; или
- в) правомощие да упражнява контрол в рамките на юридическото лице.

2. Държавите членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че юридическите лица могат да бъдат подведени под отговорност, когато липсата на надзор или контрол от страна на лице, посочено в параграф 1 от настоящия член, е направила възможно извършването в полза на това юридическо лице на някое от престъпленията, посочени в член 3, параграфи 1 и 5 и член 4, от страна на негово подчинено лице.

3. Отговорността на юридическите лица съгласно параграфи 1 и 2 от настоящия член не изключва наказателното преследване срещу физически лица, които са извършители, подбудители или помагачи в някое от престъпленията, посочени в член 3, параграфи 1 и 5 и член 4.

Член 8

Санкции за юридическите лица

Държавите членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че юридическо лице, подведено под отговорност по силата на член 7, се наказва с ефективни, пропорционални и възпиращи санкции, които включват наказателноправни или друг вид имуществени санкции и могат да включват други санкции, като:

- а) лишаване от правото да се ползва от публични облаги или помощи;
- б) временно или постоянно лишаване от достъп до публично финансиране, включително процедури за възлагане на обществени поръчки, безвъзмездно предоставяне на средства и отдаване на концесии;
- в) временно или постоянно лишаване от правото да се упражнява търговска дейност;
- г) поставяне под съдебен надзор;
- д) прекратяване по решение на съда;
- е) временно или постоянно закриване на обекти, използвани за извършване на престъплението.

Член 9

Конфискация

Държавите членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, когато е уместно, че техните компетентни органи налагат обезпечителни мерки или конфискуват, в съответствие с Директива 2014/42/ЕС, придобитото имущество и средствата, които са използвани или са били предназначени за използване при извършването или съучастие в извършването на престъпленията, посочени в настоящата директива.

Член 10

Компетентност

1. Всяка държава членка предприема необходимите мерки за установяване на своята компетентност по отношение на престъпленията, посочени в членове 3 и 4, когато:

- а) престъплението е извършено изцяло или частично на нейна територия;
- б) извършителят на престъплението е неин гражданин.

2. Дадена държава членка уведомява Комисията, когато реши да разшири компетентността си по отношение на престъпленията, посочени в членове 3 и 4, които са били извършени извън нейната територия, когато:

- а) извършителят има обичайно местопребиваване на нейна територия;
- б) престъплението е извършено в полза на юридическо лице, установено на нейната територия.

3. Когато престъпление, посочено в членове 3 и 4, попада в компетентността на повече от една държава членка и когато всяка от засегнатите държави членки е компетентна да проведе наказателно преследване на основание на същите факти, заинтересованите държави членки си сътрудничат, за да решат коя от тях ще проведе наказателното преследване срещу извършителя на престъплението, с цел производството да се води централизирано само в една държава членка.

Вземат се под внимание следните фактори:

- а) територията на държавата членка, на която е извършено престъплението;
- б) гражданството или местопребиваването на извършителя на престъплението;
- в) държавата на произход на жертвата или жертвите; и
- г) територията, на която е открит извършителят на престъплението.

Въпросът се отнася до Еуроюст, когато е уместно, и в съответствие с член 12 от Рамково решение 2009/948/ПВР на Съвета.

Член 11

Способи за разследване

Държавите членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че лицата, звената или службите, отговарящи за разследването или наказателното преследване на престъпленията, посочени в член 3, параграфи 1 и 5 и член 4, разполагат с ефективни способности за разследване като тези, използвани за противодействие на организираната престъпност или на други тежки престъпления.

Член 12

Замяна на някои разпоредби на Рамково решение 2001/500/ПВР

Член 1, буква б) и член 2 от Рамково решение 2001/500/ПВР се заменят по отношение на държавите членки, обвързани от настоящата директива, без да се засягат задълженията на тези държави членки по отношение на сроковете за транспониране на посоченото рамково решение в националното право.

За държавите членки, обвързани от настоящата директива, позоваванията на разпоредбите на Рамково решение 2001/500/ПВР, посочено в първа алинея, се считат за позовавания на настоящата директива.

Член 13

Транспониране

1. Държавите членки привеждат в сила законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими за да се съобразят с настоящата директива до 3 декември 2020 г. Те незабавно информират Комисията за това.

Когато държавите членки приемат тези разпоредби, в тях се съдържа позоваване на настоящата директива или то се извършва при официалното им публикуване. Условието и редът на позоваване се определят от държавите членки.

2. Държавите членки съобщават на Комисията текста на основните разпоредби от националното законодателство, които те приемат в областта, уредена с настоящата директива.

Член 14

Докладване

До 3 декември 2022 г. Комисията представя на Европейския парламент и на Съвета доклад с оценка на степента, в която държавите членки са взели необходимите мерки, за да се съобразят с настоящата директива.

До 3 декември 2023 г. Комисията представя на Европейския парламент и на Съвета доклад с оценка на добавената стойност на настоящата директива, по отношение на борбата с изпирането на пари, както и въздействието ѝ върху основните права и свободи. Въз основа на посочения доклад Комисията при необходимост представя законодателно предложение за изменение на настоящата директива. Комисията взема предвид информацията, предоставена от държавите членки.

Член 15

Влизане в сила

Настоящата директива влиза в сила на двадесетия ден след публикуването ѝ в *Официален вестник на Европейския съюз*.

Член 16

Адресати

Адресати на настоящата директива са държавите членки в съответствие с Договорите.

Съставено в Страсбург на 23 октомври 2018 година.

За Европейския парламент

Председател

A. TAJANI

За Съвета

Председател

K. EDTSTADLER